

WET BIDDENDE KIND.

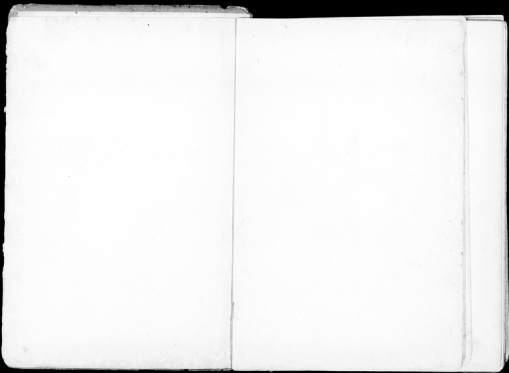


LUTKIE & CRANENBURG.

117
65

188 = 2527

OK 2
Par. 6



HET BIDDENDE KIND.

MEMORANDUM FOR THE RECORD.



HET
BIDDENDE KIND.

Kinderliederen en Gebeden,

NAAR HET HOOGDUITSCH

1844

P. PARSON.

HET 4 DEELZUDDER PLAATJED.



AMSTERDAM,
LUTKIE & CRANENBURG.

INHOUD.

—450—

KINDERLIJEDEREN EN GEBEDEN.

I. Voor Algemeen Gebruik.

I—X ^{Bl.} 1—1.

II. Voor den Morgen.

I—XIII 5—14.

III. Voor den Avond.

I—XII 15—20.



IV. Voor den Nacht.

	16.
1—III	21—23.

V. Tafellieder en Gebeden.

A. VÓÓR EN NA HET EYEN.	24—26.
B. VÓÓR HET EYEN.	
1—6.	26—28.
C. NA HET EYEN.	
1—7.	28—30.

VI. Voor Ouders.

A. VOOR VADER EN MOEDER.	
1—4.	31—33.
B. VOOR VADER.	
1. Vaderzegen	34—35.
2. Vader's Verjondag.	35.
C. VOOR MOEDER.	
1. Moederliedje	36—37.
2. Voor Moeder in ziekte, <i>s—d</i> . . .	37—38.
3. " " na herstelling	38.

VII. Bij eigene Verjaring, Ziekte en Herstelling.

	16.
I. BIJ VERJARING.	39—40.
II. IN ZIEKTE	40.
III. BIJ HERSTELLING	41.

VIII. Voor de School.

A. BIJ HET BEGIN EN EINDE DER WEEK.	
1. Bij het begin der week.	42.
2. Bij " einde "	43.
B. VOOR ALLE DAGEN.	
1. Bij het aangaan der school, <i>s—g</i> . . .	43—46.
2. Bij " uitgaan " " " <i>s—e</i>	46—48.

IX. Bij de Jaargetijden.

I. IN DE LENTE, <i>s—c</i>	49—51.
II. " DEN ZOMER.	52.
III. " " HERFST	52.
IV. " " WINTER, <i>s—d</i>	53—54.

X. Op het Kersfeest.

I—III	10.	55—57.
-------	-----	--------

XI. Verjaar- en Nieuwejaarswensen.

A. VERJAARWENSCHEN.

1. Voor Vader, *a—e* 58—60.
2. " Moeder, *a—d* 60—63.
3. " Grootmoeder 64.

B. NIEUWEJAARSWENSCHEN.

1. Voor Vader en Moeder, *a—e* . . . 64—65.
2. " Moeder 68—69.

XII. Slotgebed.

10.

Kinderliederen en Gebeden.

I.

VOOR ALGEMEEN GEBRUIK.

1.

Zie ons Jezus! tot U komen,
 Schoon maar kind'ren jong en teer:
 „Laat de kind'ren tot mij komen”
 Sprak uw eigen mond, o Heer!

Neem ons zamen, Heer Jezus!
 In goede gastig aan,
 Zoo als Gij de kleine kinderen,
 Onder Israhel, hebt gelaan.

Wij toch zijn ja uw kind'ren,
 Door den doop aan U gewijd;
 Schenk ons daarom uw' genade,
 Lieve Jezus! voor altijd.

Leg ten zegen uw handen
 Op ons, Heer, zoo goed als groot!
 Sluit ons liefd'rijk in uw armen,
 Blijf ons bij tot in den dood.

Maak ons hier, in deugd en vroomheid,
 Meer en meer aan U gelijk;
 Dat we eens bij uw' Eng'len komen,
 In het zalig bezeld'rijk.

2.

Jezus! die ook voor ons kind'ren,
 Uit uw hoogen kerel kwamen,
 En hen eens, zoo lief hadt Gij hen,
 Zeg'neel in uw armen naast,
 Woon in ons met uw' genade;
 Lieve Heiland! leid en hoed
 Ons, gelijk een trouwe herder
 Zijne lieve schaapjes doet.

3.

'k Ben teeder en klein,
 Maar 't hartje is rein;
 Ik schenk het aan goet,
 Dan Jezus alleen.

o Goede God! door wien ik ben,
 Dien 'k als mijn lieve Vader ken,
 Geef aan mijne hart een vromen zin,
 Geen enkele zonde woon' er in;
 Schoon Gij voor mij onzigtbaar zijt,
 Zijt Gij toch bij mij te allen tijt;
 Het zij ik zit, het zij ik ga,
 Gij ziet en hoort mij voor en na.

4.

Gij zijt een goede herder,
 Mijne Heiland en mijn Heer!
 Gij hoedt uw' zachte schaapjes,
 Zoo liefd'rijk en zoo teer;
 Gij zorgt, dat toch geen schaapje
 Verdwalt in de woestijn;
 Ik wil, o lieve Jezus!
 Van U een schaapje zijn:

'k Zal naar uw' stemme hooren,
 U volgen, U alleen;
 Gij zult mij niet verlaten
 In eenigheid, o neen!

5.

Ik ben maar een onnozel wicht,
 Maar zie toch vaak veel kwaad,
 En ach! dat kwaad, wat leert men 'k ligt!
 Wees met mij vroeg en laat;
 Behoed mijn jongheid, God omhoog!
 Dat ik geen boosheid leeren moog.

6.

Ja Jezus mint ons allen teer,
 En niet genadig op ons neer:
 Och mogt ik, hier en ook nu derven,
 Uw kind en vriend, o Jezus! werven.

7.

'k Ben Heer! neg klein en weet niet regt,
 Wat braaf en goed is, kwaad of slecht:

Leer mij, wat ik moet doen en laten,
 En doe mij toch de zonde haten.
 Al weet ik soms ook jaist en goed,
 Wat ik wel doen en laten moet,
 'k Ben raak, en wil zoo graag weêrstreven;
 Wil toch uw goeden geest mij geven.
 Gij waart eens zelf zoo'n deugdzamen kind;
 Maak me ook zoo braaf en vroomezind;
 Gij kust het toch, wat zoo U kind'ren?
 Och help mij, help mij Vriend der kind'ren!

8.

Als ik langs de straten ga,
 En dan de armen gadesla,
 Hen zie weenen om hun lot,
 Dank ik U, o goede God!
 Dat ik zoo bevoornigt ben,
 Geen gebrek of armoê ken.
 Hong'rig gast daar menig een
 Bed'lead, langs de huizen heen:
 God! wat zijt Gij voor mij goed;
 Ik heb spijs in overloed.
 Kind'ren zie 'k, met lompjes aan,
 Bibb'rend langs de wegen gaan;

Mij geeft Gij en kleed en lais,
 En zoo'n heerlijk bedje t'huis.
 Geeft Gij boren and'ren mij,
 't Noodig voedsel en kleedij;
 Geef ook, dat ik vroom van zin;
 Meer dan and'ren U bemis.

9.

Gij, lieve God! hebt mij het leven,
 En vleesch en bloed en oog en mond,
 En hand en voet en 't al gegeven,
 En zocht voor mij op led'ren stond.
 Ook lieflijk God! 'k ben nog zoo tender,
 Geef op mij, kleine, lieflijk acht,
 En zie genadig op mij neder,
 Zoo wel bij dag, als bij den nacht.

Gij zijt toch ook een goede Vader,
 En mint ons kind'ren hartlijk teer;
 Wie is ons kind'ren immer neder,
 Dan Gij, almachtig Opperheer!
 Mijn hart zal steeds op U vertrouwen,
 Wiens liefde 't gansch heebl vervult;
 't Zal steeds op uw' genade bouwen,
 Daar Gij mij nooit beschamen zult.

10.

De Heer, die 't groot heebl bewaakt,
 Heeft alles good en schoon gemaakt.
 Het groene woud, het wijde meer,
 De gansche aarde en 't sterrenheer,
 De zon en maan vol majesteit
 Verkondigen zijn heerlijkheid.
 De gansche wereld geeft U lof,
 Ook de eng'len in het hemelhof,
 Ook 't heele menschedom hier beneên,
 Ook zelfs de kind'ren zwak en kleên;
 Wij roemen juichend al te zamen,
 o Lieflijk God! uw grooten naam;
 Wij prijzen uwe Majesteit,
 Van nu aan tot in eeuwigheid.

II.
VOOR DEN MORGEN.

I.

Hoe vrelijk ben ik veer ontwaakt,
Wat sloop ik goed van nacht!
Daarvoor zij U mijn lof en dank,
o Schepper! toegebracht.
Och! dat er Vaderliefde mij,
Van daag ook, ter bescherming zij.

2.

Dank, o Heer! uit 's hartengruetel,
In deez' lieven morgenstond:
Gij hielt over mij de wacht,
In den afgeloopen nacht.
Hoed zoveel mij dezen dag,
Als toen ik te slapen lag;
Sla op mij er Vaderroog,
Dat gees leed mij raken moog;
o Bemaak mijn jong gesoed,
Maak mij vlijtig, vroeten en goed.



3.

'k Dank U, Vader! in den nacht,
 Hield uw engel steeds de wacht;
 Blijft maar die engel mij,
 Dezen heelen dag, nabij.
 Dat hij mij maar trouw bewaak,
 Opdat mij geen leed genaak.
 Ben ik klein, en zwak en tref,
 Laat ik maar uw kind sijn, Heer!
 Och! maak mij regt goed en vroom,
 Dat 'k eens in uw hemel kom.

4.

De duist're nacht is beugegaan,
 En ik ben vrolijk opgestaan:
 o God! van licht en leven,
 Wat zal ik aan U geven?
 o! Had ik arme kind maar iets,
 Maar ach! ik, lieve Heer! heb niets:
 Ik kan alleen U prijzen,
 Dat 'k uit den slaap moegt rijzen,
 En U beloven volgenmoed,
 Dat ik wil wezen braaf en zoet.

'k Mogt uit den slaap gezond verrijzen,
 Zou ik, o God! uw naam niet prijzen.
 Behoed mij dezen dag ook weér,
 Opdat ik leve tot uw eer,
 En in uw heilig Vaderwoeg,
 Uw lieve kindje blijven moeg.

5.

In Jezus naam ben 'k opgestaan,
 En vang den dag weér vrolijk aan.
 Dank voor de ruste van den nacht,
 En voor der eng'len trouwe wacht.
 o Lieve Heerler, trouw en goed!
 Benaar mijn' jeug en teér genood;
 En komt tot mij de dood eens, leid
 Mij, Heer! dan in uw zaligheid.

6.

In Jezus naam ontwaakte ik weér;
 o Spaar mij verder, lieve Heer!
 Verzel mij trouw op al mijn' wegen,
 Met uw' onmisb'ren Vaderzegen.

7.

Wat was mijn' slaap weér zacht en zoet!
 Wat meent Gij 't Heere met ons goed!
 o Ik ben de uwe, en Gij de mijn':
 Mogt ik maar vroom en vlijtig zijn!

8.

o God door ure Eeflensagt,
 Ben 'k weér ontwaakt met nieuwe kracht;
 Dat ik, o Heer! ik smeek het U,
 Het goede doe, en 't kwaad schav.

9.

Door uw liefde en hoeg bestel,
 Ben 'k ontwaakt gezond en wel;
 Laat het, Heer! mijn' vreugde wezen,
 't Goed te doen, en 't kwaad te vreezen.

10.

Goede, lieve Hemelvader!
 Wien ik innig dankend uder,

Dat G' ons hebt van nacht bekoed;
 Wees ons ook van dag weér good.
 Blijf mijn' Ouders, o Algoede!
 Dezen dag ook weér ten heede;
 Zegen 't heede halsgein:
 Liefde en godvracht ween' er in,
 En verbind ons maar te zamen,
 't Bid het U, in Jezus naam.

11.

Vredijk ben 't weér opgestaan,
 Mag ik weér aan tafel gaan;
 God! gaf mij weér in den nacht,
 Nieuwe lust en nieuwe kracht.
 Mogt ik, Eere Heer! van dag
 't Goede doen, ik wou 't zoo graag.
 't Bid U, nu de dag begint:
 Maak mij, Heer! een beter kind.

12.

Bij d' aanvang van den nieuwen dag.
 Bid ik U, Heer! met diep outzag:

Magt ik geen kwaad bedrijven;
 Van dag uw kind weér blijven;
 't Zij niemand heiden tot verdriet,
 En bovenal mijn' Ouders niet;
 o God, zoelt regt geprezen!
 Magt ik tot vreugd hun wezen.

13.

De nacht is verdwaen,
 En de ochtend verscheen;
 't Is alles weér helder,
 En licht om mij heen.
 o Schepper daar boven!
 Wat zijt Gij toch goed!
 Dat Gij ure zonne
 Zoo schijnen weér doet.
 o, God, die het voedsel
 Mij geeft en kleedij,
 Dat ik U en Jezus
 Tot eere maar zij.
 Al zien toch, o Vader!
 Mijne oogen U niet;
 Ik weet het, dat Gij toch
 Mij hoort en mij ziet;

En, als ik met vreemde
Het goede maar doe,
Dan eerst ben ik rustig,
En vrolijk te moed;
Dan eerst ga ik slapen,
Zoo zegt wel te vreên:
Och! help mij, o Vader!
Gij kunt het alleen.



III.

VOOR DEN AVOND.

I.

W *ie* ter ruste mat en moed.
W *ie* Sluit van slaap mijns oogjes toe:
Sla uw oog, verhoor mijn beê,
Vader! op mijn legersteê.
Heb ik heden kwaad gedaan,
Zie het, lieve God! niet aan;
Uw genade in Jezus bloed
Och! make al mijn' zonden goed.
Allen, die mij zijn verwant,
Laat ze rusten in uw hand;
Alle menschen hier op aard
Blijven trouw door U bewaard;
Geef den kranken, denon nacht,
Slaap en rust en nieuwe kracht;
Sluit ook hem zijn oogen dicht;
Die van smart te schreeven ligt;
Laat de zachte lieve maan
Hebler aan den hemel staan.

2.

Gij hebt van daag gemaakt voor mij,
 Wees mij ook dezen nacht nabij;
 Gij waakt voor elk met Vadersin:
 o Daaren slaap ik rustig in.

3.

Gij kunt, God! mij alles geven,
 Gij die mijn geboden hoort:
 o Behoed van nacht mijn leven,
 Leet mij slapen ongestoord.
 Zie ook uit uw hemel, Heer!
 Op mijn dierbare Ouders neêr;
 Dat u' in led'ren morgenstond,
 Dankbaar zijn met heet en zonn!

4.

De dag is heen, nu komt de nacht:
 Gij Heere houdt de beste wacht;
 Ik echter doe mijn' oogjes dicht,
 En ruste tot het morgenlicht.

5.

Gij geeft mij weêr den slaap, o Heer!
 Ik leg me als in uw' armen neêr;
 Ik ben gerust, heb niets te vrezen;
 Want Gij, o God! zult bij mij wezen.

6.

Eer ik mij heb neêrgelegd,
 Te slapen, bid ik Heer!
 o! Daal uw beste zegen
 Op het mijn Ouders neêr;
 Zij rusten zonder zorgen,
 Met mij, weêr dezen nacht;
 Den werdt U in den morgen,
 Daarvoor mijn dank gelygt.

7.

Hoe schoon ghesat weêr daar de avondster!
 Ge'nacht mijn Vrienden! hier en ver,
 Slaapt in des Heeren vrude!
 De bloemen slapen mede,
 o Al wat leeft was nat en moê,
 En slaapt en rust tot d' ochtend toe.

Maar, Gij Heer! sluyt niet in den nacht,
 Oek! goef op mij uw kind'len acht;
 Laet mij, o mijn vertrouwen!
 Het zoolicht blij aanschouwen;
 Dat ik, in eens zoete rust,
 Ontbraken moog, met nieuwe lust.

8.

Ʒ Ga ter rust, Ʒ heb slaap gekregen,
 Heer! schenk mij uw goeden zegen;
 Ʒ Slaap dan zonder vrees en zorgen
 Te den vroegen wijlen morgen,
 Zoo als Ʒ vinkje en zijns getened
 In het lieve nestje doet.

9.

Ik gieg veêr naar mijn bedje heên
 o Heer! Gij last mij niet alleen;
 Of alles slaapt en Ʒ donker zij,
 Gij zijt toch bij en meens mij;
 Bewaar mij veer gevaar en noed,
 Veer zonde en overnachten dood
 o God en Heer! ik hoop op U,
 In uze hand beved Ʒ mij au;

Ik sluit daarom ook wel te moê,
 In Jezus nazen mijn' oogten toe.

10.

o Jezus! vriend der kind'len,
 Zoo sagtig en zoo goed,
 Wat zou ons kansen kind'len;
 Als Gij ons maar behoedt.
 Gij zeult uw eng'len scharen,
 Uw vrienden steeds ten nacht
 Gij wilt ook mij bezamen,
 o Jezus dezen nacht.

11.

Hoe statig dast de avond
 Op bosch en op tuijgen,
 Op dorpen en velden
 En beken ter noêr;
 De vrolijke zingende
 Vogeljes zwijgen,
 Men hooet van die alles
 Geen enkele meer.

Het zonnelicht daldde
 'k Zie 'k even nog glóren,
 En de avondster schittert
 Zoo prachtig in 't oog;
 De avondklok klinkt mij
 Zoo lieflijk in de ooren,
 De vrouwen aanbiddlen
 Den Schepper omhoog.
 Er hecracht zoete ruste
 En zalige vrede,
 'k Slaapt alles en slumert
 Zoo stil in den nacht;
 De vrolijke vogeltjes
 Slapen ook mede,
 De Vader daarboven
 Sterft's Hij houdt de nacht.

—:|:—

IV.

VOOR DEN NACHT.

1.

Stille, stille, stille nacht!
 Heilge, heilge stonde!
 Alles rust in 't rond;
 God alleen houdt trouw de wacht
 In den stillen, stillen nacht.

Stille, stille, stille nacht!
 Ied're fonkensterre
 Roept mij toe van verre:
 „Mia den Heer *we* God, o Hij!
 „Is niet verre, maar nabij.”

Stille, stille, stille nacht!
 Eng'len dalen neder,
 Zingen telkens weder:
 „Ga nu slapen wel te moê.
 „Slaap gerust tot d' ochtend toe.”

Stille, stille, stille nacht!
 Alle lange zorgen
 Zwijgen tot den morgen;
 God de Heer houdt trouw de wacht,
 In den stillen, stillen nacht.

2.

De nacht bedekt mij met haar kleed,
 Zoo groov en zwaar, zoo lang en breed,
 o Heerschvader, God hierboven!
 Wien d' eng'lenkooren juichend lozen,
 Gij houdt altoos getrouw de wacht,
 Ook in den stillen donk'ren nacht.

Aan U, o Heer! mijn hartelust,
 Aan U mijn heil en zielcrust:
 Wijd ik mijn' zinnen en gelachten,
 Geef m' in den slaap weêr nieuwe krachten;
 Dat Heer uw eygel om mij waak,
 Opziet geen onheil mij gesmak.

Zoo slaap ik tot de morgen gloort,
 Daar hangen zorg noch leed gestoord.

Zel eens de dag der dagen komen,
 Dat ik uw kind dan met de vrouwen,
 Verheugd en vrolijk op woeg staan,
 En juichende ten heuzel gaan.

3.

o Lieve God! nu is het nacht,
 Neem mij weêr in uw hoede en wacht;
 Den slaap ik o zoo zacht en vrom,
 Als 't kindjen in den moederm.

V.

WAFELIJDEN EN GEWONNEN.



A.

VOÓR EN NA HET ETEN.

Wat is de wereld ruis en wijl!
Zo is 't groote kuis, wezin,
Gij, Heer! de lieve Vader zijt,
Van 't groote laigezin.
Uw zegen maakt ons blij en rijk:
Wie is aan U gelijk?

Wie telt het groote menschentel,
Dat weder dezen dag,
Bij U ter maaltijd wezen zal,
En regt geuiclen mag?
Een elk ontvangt, in ieder haal,
Zijn brood uit Uwe hand.



Gij maakt, dat men in hope zaait,
 En 't land zijn vruchten schenkt.
 De wind, die door de velden waait,
 De regen die ze drinkt,
 De dauw, de zon, de dag en nacht,
 Zijn dienaars Uwer magt.

Zoo groeit en bloeit veer ieder jaar,
 Wat op den akker staat,
 En ook de rijpe korennaar!
 Zoo zegt gij vroeg en laat,
 En geeft getrouw aan jong en oud
 Het noodig onderhoud.

Wat zijn Uw weldaan rijk en voer!
 Gij geeft een elk, o Heer!
 Met wijsheid zijn bescheiden deel,
 En altoos geeft Gij meer —
 Hoe veel hij heeft of wat hij mis —
 Dan hij wel waardig is.

Neen wij vergeten 't Vader! niet,
 Dat Gij ons voedt en drinkt,
 Zoo trouw van alles ons voorziet,
 Ons lief're bete schenkt;

Dank! dank! o God! met hart en mond,
Tet euzen lasten stond.

B.

VÓÓR HET ETEN.

1.

(Ps. CXLV, vs. 5.)

't Ziet al op U, 't blijft alles op U wachten;
Gij sterkt door spijz ter rechter tijd hun krachten;
Ge ontlast us hand ontfermend en weldadig,
Opdat we gunst, al nat er loof, verzoedig.

2.

Heer! door wien wij zijns en leven,
U zij hart'lijk lof en dank,
Dat Ge ons voer zoo mild wilt geven
Overvloedige spijz en drank.
Zie ook op der armen nood,
Geef aan hen, die hong'ren, brood;
Mogten allen, die er lijden,
Zich in uwe hulp verlijden.

3.

Zegen, spijz en drank, o Heer!
Geef mij, dat ik, U ter eer,
Voor Uw liefdesweg voor mij,
Dankbaar en gehoorzaam zij.

4.

Mijn God! die ook in veld en woest
Het kleinste vogeltje onderhoudt;
Geef ook aan d' armen in hun nood,
Het noodig deksel, 't noodig brood.
En geef Uw zegen bij 't genot,
Van deze spijz, lieve God!

5.

Spijz Uw kind'ren, lieve Vader!
Wees een trooster en een roker.
Voor het weergelukt genood;
Geef Uw zegen bij Uw gaven,
Schenk ons eens, met alle bidden,
Bij U 't eenig heilsgoed.

6.

Gij Heer voerziet in iedere nood,
 En wilt ons voeden en ons laven;
 Geeft zelfs ons meer, dan 't daaglijksch brood;
 o Zegen ook Uw Eeflegaven;
 Geef, bij den maaltijd ons bereid,
 Een dankbaar hart en matigheid.

C.

NA HET ETEN.

1.

(Ps. CXXXVI. vs. 1.)

Leef den Heer, want Hij is goed;
 Leef Hem met een blij gemoed;
 Want zijn gunst alom verspreid,
 Zol bestaan in eeuwigheid.

2.

Wie zou U, o God! niet loven!
 o Wat zijt ge ons allen goed!

Gij schenkt ons, op nieuws van boven,
 Voedsel, Heer! in overvloed.
 Geef ons, — allen bidden 't mede, —
 Immer hier ons daaglijksch broed;
 Zegen ons met uzem vrede,
 In het leven en den dood.

3.

Wij willen 't, na het eten,
 o Vader! niet vergeten,
 Dat Gij ons hebt verkwikt;
 o God! die 't al beschikt,
 Dat wij U, heel ons loven,
 Voor alles de eere geven.

4.

o God! voor spijs en drank,
 Zeg ik U lof en dank.

5.

De vogel, die op takjes zit,
 En nimmer dankt en nimmer lilt.

Kan, Vader! U niet loven;
 Dat kunnen wij, wij menschen ja,
 En heffen daarom vóór en na
 Het dankbaar hart naar boven.
 Ook heiden zij U lof en prijs,
 Voor al dien overloed van spijls.

6.

Goede God! wij danken U,
 Voor de thans gesonden geven;
 Maar wil boven alles, Heer!
 Met uw woord en geest ons leven;
 Woon en werk in ons genood;
 Tot wij eenmaal, bij ons sterven,
 Vol van uw genade en trouw,
 Heerlijkheid beërven.

7.

Lieve God! ontvang den dank,
 Voor die spijls, voor dien dank:
 Niets kan ik U geven, Heer!
 Dan slechts lof en prijs en eer;
 Vader! Gij kent mijn genood;
 'k Zeg U dank, ik neem het goed.

—|—

VL
VOOR OUDERS.



A.

VOOR VADER EN MOEDER.

1.

 zegt ik, lieve God! hier leven
 Steeds in broedheid en in deugd,
 En mijn' ouders reden geven,
 Tot genoegen en tot vreugd;
 Mocht ik steeds, in lat're dagen,
 Door mijn dankbaar hulpbetoon,
 Hen in hunne grijsheid schragen,
 Hunne liefde en trouw ten loon.

2.

'k Bid voor mijn dierbare ouders, Heer!
 Oek spaar hen, hoor mijn' helen;
 Vergeld hun toch, door ik 'k niet ken,
 Al 'k goed, dat ze aan mij deden.

3.

Hebt Gij, Heer! mij in dit leven,
 Alles tijd veel goeds gegeven;
 'k Dank U, heven alle gaven,
 Voor mijne ouders: och, die leeren!
 Heer! Gij weet het, hoe zij zongen
 Voor mij, van den vroegen morgen,
 En mij kleden en mij voeden,
 Mij getrouw voor 't kruis behouden.
 Hoe zij mij, in alle pligten,
 Daaglijks liefd'rijk onderrigten.
 'k Wil mijna voorregt mij erkennen,
 En mij daaglijks meer gewennen,
 Om, door een godsvruchtig leven,
 U, o Heer! alle eer te geven.

4.

„Eer uw vader en uw moeder,”
 Is het groot en hoog gebod;
 't Staat hier in mijn hart geschreven,
 o Alwetend, heilig God!
 'k Zal dien zoeten kinderpligt,
 Voor het leuse kind zoo Egt.

Altoos doen, al ben ik groot;
 'k Zal hen eeren tot mijn dood.

'k Wil hun steeds gehoorzaam wesen,
 Hen bedroeven!... neen! o neen!
 'k Wil er steeds mijn' vresgde instellen,
 Zoet te zijn en weltevreden.
 Toen ik 't leven naastlijks had,
 Was ik reeds hun grootste schat;
 Nog zijn zij voor mij, hun kind,
 Beiden even teer gezind.

Nooit kan ik hun trouw vergehen,
 o, Wat deden ze al voor mij!
 Och, dat ik, zoo laag ik leve,
 Nimmer hun tet droefheid zij;
 Maar door vlijtigheid en deugd,
 Steeds hun lust zij en hun vreugd.
 Deed ik immer hun verdriet
 Ik vergat het eenwig niet.

B.

V O O R V A D E R .

I.

V A D E R Z O R G E N .

Mijn vader zwoegt, tot 's avonds laat
Van 'smorgens, als hij heenen gaat;
Hij geeft mij brood en nog veel meer:
o Vaderlief! ik min u teer.

Gij vader! werkt in veld en woud, —
Wat is het daar vaak gaar en koud! —
Gij denkt aan mij toch iedren keer:
o Vaderlief! ik min u teer.

Mijn vader werkt, zoo veel hij kan,
En neemt er haast geen rusttijd van;
Hij werkt om mij nog des te meer,
o Vaderlief! ik min u teer.

Mijn vader is zijn kind zoo goed:
Hij wérgelt vaak mij jongen bloed,
Op zijne knieën, heen en weer:
o Vaderlief! ik min u teer.

Hoe menig kind schreit de eegen rood,
Want ach! zijn vaderlief is dood;
Hoe zegent mij de Lieve Heer:
o Vaderlief! ik min u teer.

2.

V A D E R ' S V E R J A A R D A G .

Dank! Gij spaardet vader veer!
God! verhoor ons bidden,
Spar dien goeden vader laag,
Lang nog in ons midden.

Doe uw rijkste zegen heer,
In uw gast, gesieten;
Och, dat wij, door ons gedrag,
Vader nooit verdrieten.

Doe door broefheid meer en meer,
Ous zijn liefde wisslen;
Dat wij ken, die ons zoo mist,
Daaglijks meer beminnen.

C.

VOOR MOEDER.

L.

MOEDERLIEFDE.

Wie gaf m' als nigt'ing voor den doest,
 Haar eigen melk, uit eigen boest?
 Wie heeft mij 't eerst en 't meest gekast?
 Wie wiegde zingend mij ter rust?
 Dat deed mijn moederlief voor mij;
 Dat ik voor haar ook alles zij!

Wie hield zoo trouw voor mij de wacht,
 Wanneer ik sliep bij dag en nacht?
 Wie zorgde voor mij dag en dag,
 Wanneer ik kraak in 't bedje lag?
 Dat deed mijn moederlief voor mij;
 Dat ik voor haar ook alles zij!

Wie droeg mij nog zoo teer en klein?
 Wie gaf mij kled'ren, schoen en rein?
 Wie leerde mij, op vromen toon,
 Gebedjes, o zoo lief en schoon?

Dat deed mijn moederlief voor mij;
 Dat ik voor haar ook alles zij!

Wat zorgt gij nog, mijn lieve moed!
 Van 's morgens vroeg, tot d' avond toe.
 Ik ben uw liefvolle kind,
 Dat iedren dag u meer bemint:
 o Moederlief! hoe goed zijt gij;
 Dat ik maar voor u alles zij.

2.

VOOR MOEDER IN ZIEKTE.

a.

o Lieve God! die alles kunt,
 Verhoor, och vried mijn bed vergund!
 Ach! moeder is zoo krank en mat;
 Wat zou ik doen, zoo 'k moed niet had;
 Zie op haar in genade weér,
 En gief mij toch mijn moeder weér.

b.

God, mijn Vader! hoor mijn klagen,
 Hoor mijn kinderlijke bede,
 Naar Uw Godd'lijk welbehagen;
 Gij kunt helpen, Gij alleen;

Kraak en mat ligt moeder neder,
 Och! herstel, herstel haar weder.
 Weensd ziet zij op mij, och
 Heer! och Heer! erbarm U toch!

God, mijn Vader! laat haar leven,
 Nemen mijn moeder mij niet af;
 o 'k Zou liever alles geven,
 'k Daalde liever zelf in 't gat.
 Wie zou 't weenen op zijn poden,
 Troosten, leiden, helpen, raden?
 Laat haar, laat haar bij mij, Heer!
 'k Sneek het U zoo innig tefr.

3.

VOOR MOEDER, NA HERSTELLING.

Genadig God! ik zeg u dank;
 o Moederlief is niet meer krank;
 Gij hebt haar weêr gegeven.
 Mogt zij nog lange leven,
 Bewaard voor ziekte, smart of pijn.
 En ik haar steeds tot trouwle zijn.


VII.

Bij eigene Verjaring, Ziekte en Herstelling.



I.

BIJ VERJARING.

o  at kreeg ik veel geschenken,
 Heerlijk mooi en juist van pas;
 Al mijn vriendjeslief bedachten,
 Wat voor mij wel 't beste was.

't Weet, dat Gij, o Hemelvader!
 Veel meer nog dan zij gosis.
 Mij wilt schenken uit Uw hemel,
 Wat voor mij het nuttigste is.

Lieve God! mag ik U vragen,
 Wat ik 't liefste had voor mij:
 Dat ik steeds Uw kind mocht wezen,
 Vroom, gelijk een engel zij.

Geef mijn' ouders Uwen zegen,
 Heed hen steeds voor ziekte en pijn,
 Dat ik huu, zoo lang ik leve,
 Nimmer tot verdriet moog zijn.

2.

IN ZIEKTE.

God, mijn Vader! hoor mijn beden,
 Ach, wat ben ik een arme bloed!
 Pijn en smart doorzeelt mijn leden;
 Help, mijn Vader! help met spoed!

Zie mijn' dierbare ouders weenen,
 Ach! geen rust of daur heeft moé,
 Troost, o Vader! al de mijnen,
 Treed met spoed ter hulpe toe!

3.

BIJ HERSTELLING.

Heb dank, o mijn Vader daar boven, heb dank!
 'k Leg niet meer op 't bedje, ik ben niet meer krank;
 Nog eer dan ik dacht en ooit had vermoed,
 Mogt ik weêr herstellen; wat zijt Gij toch goed.
 Oeh dat ik maar Vader! hier steeds voor U leev',
 En nimmer U reden tot misnoegen geev'.

VIII.
VOOR DE SCHOOL.



A.

BIJ HET BEGIN EN EINDE DER WEEK.

1.

BIJ HET BEGIN DER WEEK.

Begin, o God! de week met vlij;
Maar als op U het oog,
Opdat Gij mij ter hulpe zijt,
En 't werk gelukken moog.
Dat ik, wat nut is, daagtijds leer,
Niets, wat ten kwade leidt;
Och, leefde ik als een Christen, Heer!
Voor U en de eeuwigheid.

2.

BIJ HET EINDE DER WEEK.

Deze week loopt weer ten ende;
Maar Gij, Heer! wat keer of vende,
Zorgt voor 't groote huizezin,
Met dezelfde vaderzin;
Daarom loven wij en zingen,
Van des Heeren zegeningen.
Dank! dat G' in ons teer gemoed,
Zoo als dat een vader doet,
Goede zaadjes uit uwilt strooijen:
Wil Uw week in ons voltoojen;
Zegen in ons hart dat zaad,
't Drage vruchten vroeg en laat.



B.

VOOR ALLE DAGEN.

1.

BIJ HET AANGAAN DER SCHOOL.

a.

Zie wij vangen wel te vreden
Onzen arbeid weder aan:

Hoer, o Vader! onze beden;
 Laat ons werk voorpoedig gaan.
 Geef, o Heiland! ons Uw' zegen,
 Stral ons 't licht uw' geestes tegen;
 Wij beginnen al te zaam,
 Onze dagtaak in Uw' naam.

b.

Met U, o Jezus! vaag ik aan;
 Zoo gaat eerst de arbeid goed;
 Met U wordt alles volgeaan,
 En heeft men goeden moed.

c.

Geef Uw zegen mij bij alles,
 Wat ik dezen dag verrigt;
 Met Uw zegen, lieve Vader!
 Valt ons de arbeid altijd ligt.
 Is de leertaak afgedaan,
 Laat mij met dan spelen gaan.

d.

Heilig, heilig Opperwezen,
 Nooit volprezen!

Lieve Vader, vol gebuld!
 Och, vergeef mij al mijn schuld.
 En geef mij,
 Dat ik blij,
 Met een warre kinderzin,
 U als Vader vrees en min.

e.

Jezus! help ons wijzer worden;
 Dat we U lieven hier bescha,
 En ook tot een voorbeeld strekken
 Van alle and'ren, om ons heen;
 Doe ons goede zaden strooijen,
 Ons tot vreugde en U ter eer;
 Tot u' eens vrolijk mogen maaijen,
 Op het hemelsch oogstfeest Heer!

f.

Jezus die ten allen tijd,
 Bij Uw lieve vrienden zijt,
 Woon en blijf ook in ons midden.
 Bij ons denken en ons liden;
 Wees ook, U tot eer en prijs,
 Bij 't gezang en 't onderwijs.

Och, droeg onze school den stempel
 Van Uw goeden Heiligen Geest;
 Och maak onze school een tempel.
 Waarin elk den Heere vrees.

g.

Geef, Heer! dat wij hier worden.
 Gelijk om 't vruchtbaar land,
 En vil een elk bevruchten,
 Voor ambt en rang en stand;
 Dat wij veel vruchten dragen
 Van liefd' en van goetd.
 Dat onze harten mijnen,
 Met Uwem Geest vervuld.

2.

BIJ HET UITGAAN DER SCHOOL.

a.

De school gaat uit, wij gaan naar huis,
 Blijf bij ons, Heer! op weg en thuis;
 Verval ons steeds op alle wegen.
 Met Uw omarmen Vaderszegen.

b.

Heer! schrijf door Uw Geest de woorden,
 Die wij hoorden,
 In ons kinderlijk genood;
 Dat wij, waar we ons ook begeven,
 Door dien Heiligen Geest geleid,
 Voor U en den hemel leven;
 Tot we eens in de zaligheid,
 Onder reine hemellieden,
 't Heerlijk amen, amen zingen.

c.

Zegen en behoed ons, Heer!
 o Verlicht ons meer en meer;
 Hoed Uw liefd'rijk aangezicht,
 In gen' op ons gericht.

d.

Bij het scheiden bidde w' U,
 Zegen ook ons keergaan nu;
 Zegen ieder nuttig woord,
 Door ons in de school gehoord.
 Dat bij leersaamheid, o Heer!
 Onze kennis steeds vermeer;

Onze heele levensjijd,
Zij aan U alleen gewijd.

e.

U, Vader! U zij lof en prijs,
Voor 't ondersijfs
Aan ons gegeven:
Uw woord, Uw waarheid blijf' ons bij,
En maak ons vrij,
Door heel ons leven.

Doe ons, o Oppernajesteit!
Uit dankbaarheid,
Uw wil betrachten,
En steeds geloovig in Uw Zoon,
Van Uwen troon,
Den zegen wachten.

—*—

IX.

BIJ DE JAARGETIJDEN.

—*—

1.

IN DE LENTE.

a.

De licht ons toe de schoone Mei,
Geënt in 't feest'lijk kleeid:
Van berg en dal,
Klinkt overal

De stem langs 't groen tapert:
-Zie hoe de Meisand is getooid,
-En blaazen heeft gestrooid:
-Komt zingt een lied op hoogen toon;
-De Meisand is zoo schoon!"

Doch zou ik Hem vergeten, die
 Het al geslagen heeft?
 'k Breng dank en eer
 Der heeren Heer,
 Die ook de Meimaand geeft;
 Dat maakt, voor mij wel 't allermeest,
 De Meimaand tot een feest.

b.

Naar buiten! naar buiten!
 Naar 't schaduwrijk woud!
 Daar zingen de vogels,
 In 't groeiende hout;
 De viuk fluit er heilig,
 En zuiver van toon;
 De rechtgeval staat er,
 Zoo lief en zoo schoon;
 Ook wij juichen vrolijk,
 Met 't vogelbeoor,
 En zingen van harte,
 Een lied tot Gods oor.

c.

Wie heeft toch alle bloemen
 Zoo heerlijk schoon getooid,

En als met keur van bloemens,
 Zoo rijk en mild bestrooid?
 Wie gaf, — mij staan verzonnen, —
 Op eens die bloemensprucht?
 Dat deed de lieve Schepper,
 In eenen Meimaands nacht.
 Hij zand Zijne engelencharen,
 In Meimaand tot deze aard;
 Die zeeven dan oazigbaar
 Door bosch en veld en gaand;
 Zacht blazen z' op de knoegjes,
 Zoo teeler en zoo zrak;
 Dan springen z' allen open,
 Dan groent er ied're tak;
 En keert dan, vroeg des morgens,
 Weer d' eerste zonnestral,
 Dan ziet men eersklips prijken
 Die gasche bloemensprad.
 o, Lieve God en Vader,
 Die alles heeft gemaakt!
 Dat ik door Uwen eygd
 Geleid wien en bezaakt!

2.

IN DEN ZOMER.

De lucht staat hel,
 De zon schijnt fel,
 Op 't groene gras
 En 't groenegras;
 Geen windje rust,
 Geen blaadje rust;
 De vogel zwijgt,
 En sluït en ligt.
 Niets om heen,
 Dan 't groen alleen,
 Zou zaak van kracht,
 Beweegt zich zacht.
 't Is stil in 't rood,
 Of, op dez' stond,
 Een heuveling
 Lange d' akkers ging. —
 Ik val, o Heer!
 Anbidend neêr,
 Voor Uwe magt
 En wonderkracht.

3.

IN DEN HERFST.

Komt juichen, danken, loven wij
 Den Heer; wie is zoo goed als Hij?
 Hij schenkt ons 't draaglijkst brood gestoeg,
 En o, Hij geeft ons dat zoo graag.

Reeds maait de landman 't koren af,
 Dat ons de goede God weêr gaf.
 Die 't meest zijn liefd' en goedheid eert,
 Ontvangt ook 't meest, wat hij begeert.

4.

IN DEN WINTER.

2.

Wintertijd! koude tijd!
 Maar de Heer gaf warme kleêren;
 Steezee aan 't veld, zoo wit en zacht;
 Aan de voeg'len donzen voêren;
 Aan de schapen wollen vacht;
 Kind'ren hals en haard; ook wij!
 God! wie is zoo goed als Gij?

b.

Waar zijn nu al de bloemen heen?
 'k Zie van die allen er geen een:
 Zij slapen door de sneeuw bedekt,
 Die haar tot warme deken strekt;
 En als de lieve lente maakt,
 Dan komt de goede Hemelheer,
 En roept: - Komt kindertjes ontwaakt,
 - 'k Is nu geen tijd van slapen meer;
 - De zon schijnt weer op struik en heg,
 - Het dek aan 'k al van 'k bedje weg!
 En ieder die te slapen lag,
 Komt met zijn koggen voor den dag,
 En staat zijn oogjes vrolijk op,
 Die glimpen uit den bloemenknop.

-->|<--

X.

Op het Kerstfeest.

-->|<--

I.

Heil'ge Jezus! Gij verliet eens,
 Ook voor kind'ren, 'k bemerkte,
 Opdat wij ook zouden wezen,
 Kind'ren Gods, aan U gelijk.

Door God zelv' zikt Gij gezonden,
 Vrome Jezus, hemelkind!
 Opdat wij ook zouden worden,
 Even hemelk rein gezind.

Daar 't de dag van Uw' geboorte,
 Lieve, heil'ge Jezus! is,
 Vieren wij, Uw kind'ren blijde,
 Daarvan nu gedachtenis.

2.

't Is Kerstijd! 't is Kerstijd!
 't Is hoogtijl van dang!
 Wij kind'ren, wij hebben
 Dien feestdag zoo graag.
 Dan zingen wij zamen,
 Met vrolijk geschal,
 Van Jezus, geboren
 In Bethlehems stad;
 Van Jezus, die voor ons,
 Uit 't hemdrijk kwam,
 Zoo graag in Zijne armen
 De kindertjes nam;
 Dan zingen wij zamen
 Van de eng'len verheugd,
 Die zongen in kooren,
 Van vrede en van vreugd.

3.

Alle jaren is 't wêr Kerstijd, —
 Zoo is 't eeuwen lang geweest; —
 Welkom, welkom, lieve Kerstijd!
 Heerlijk! heilig jabelfeest!
 Jezus is voor ons geboren,

Leed en stierf aan 't smad'lijk kruis,
 Is ten hemel opgevaren,
 Woont daar nu in 's Vaderhuis.
 Daar slat Hij ons altoos gade,
 Wat wij doen, 't zij kwaad 't zij goet;
 Daar hoort Hij ook wat wij spreken,
 Elk gebodje, dat men doet.
 Schoon God Hem daar in den hemel
 Aan Zijn rechterhand verhoef,
 Heeft Hij toch, zooals op narde,
 Kinderen nog even lief.
 Hebben w' ook, al hier beneden,
 Menigreen, die ons bemint;
 Jezus, eens voor ons geboren,
 Blijft de beste Kindererind.

XI.
VERJAAR- EN NIEUWEJAARS-WENSCHEN.

—*—*—*—*—*—*—*—*—*—
A.

VERJAARWENSCHEN.

I.

VOOR VADER.

a.

'k **W**ensch op uw geboortedag,
Vaderlief! u heel veel zegen;
'k Bied, met kinderlijk ontzag,
En een weinige verlegen,
U een klein presentjen aan:
'k Maakte 't zelf, maar 't moet mij spijten.
'k Ben er over niet voldaan;
Wil 't niet om mijn onwil wijten;
Zie er vaderlief! slechts in
Hoe 'k u dank en u bemis.

b.

Lieve vader! 'k ben wat blij',
Dat gij heden jaagig zijt;
Magt de Heer nog vele jaren,
U bij ons in 't leven sparen;
Saaak, het is mijn kinderbed,
Veel geluk en heil en vol.

*Mag ik u dit versje geven?
't Heb het zelf geheel geschreeven;
't Is getrekking, dat is waar,
Moog'lijk kunt gij 't zelf niet lezen;
Maar, leest eens een ander jaar,
Doe zal 't wel wat beter wezen.*

c.

o Zie eens, vaderlief! den glans
Van vresple op ons gezigt;
Wij brengen u een bloemenkroon,
Uit zooten kinderlydt.

Ons hart en leven wijden wij,
o Vader! heel aan u;

Dat dit u saer tot vreugde zij,
Dan deze bloemen nu.

o, Dat de Heer nog laag u spaar',
En zegen zoo als thans;
Dan vlechten wij nog menig jaar,
Voor u een bloemkrans.

2.

VOOR MOEDER.

a.

Moederlief! zijt gij welc jarig;
Zegen! zegen! heil en vroel!
En wij brengen ook eenparig,
U een lief geschenkje meê.

Mogen wij u dat wel geven?
't Is een heele fraaije band,
Niet met blinkend goud doorreven,
En ook uit geen ander hand.

Opgewand en blij als d' eng'len,
Bieden wij dien zamen een;

Hij meet u geheel onstrenglen,
En een hals en midden slaan.

Moederlief! wij kind'ren brengen,
U een hand van vleesch en been:
Lieve moeder! wij onstrenglen
Bêl onze armen om u heen.

b.

Moeder! o wat klopt ons hartje!
Zie de blijdschap in ons oog;
o Wij zonden men'ge bede
Reeds voor u tot God omhoog.

Gij waart van den eersten moegen,
Alrijd op ons heil bedacht;
Als wij krank op 't bedje lagen,
Waaktet gij soms heel den nacht.

Moeder! dank! heb dank! o moeder!
Is die dank ook klein en zand,
Steeds op nieuw zal hij toch bloeijen,
Als de frische rozenkand.

Leef nog lang, geniet veel vreugde
Op uw heele levenslaan;
Dat Gods gunst u zoo omringt,
Als wij d' armen om u slaan.

c.

Het is gewoonte, en lang gewoont,
Dat men bij 't blij verjaarsfeest,
Zich vinden hat met een present,
Of 't aan zijn lieve vrienden zendt;
Maar dat een kind niet geven kan,
Dat weet gewis wel iedereen.
Ik kom dus moeder zonder iets,
Want ach! het arme kind heeft niets.
Wat niets?... 't bring toch mijn hartje med.
Met al zijn wensch en al zijn beed,
Zijn Eefle en dankbetenis,
En wat er meer in 't hartje is.
Neem dat nu als geschenkje aan;
't Zal moeder altoos voor u slaan;
En zoo 't uw levensreugd vermeer',
Dan bid ik van den lieven Heer,
Dat ik nog op uw oulen dag,
Uw levensreugd verkoogen mag.

d.

Wij scharen zamen, beste moeder!
Oas in dit feestuur ons uw heet;
Een blijde heet ziet g' op ons wezen,
Maar toch een tman in 't oog meteen.

Wij mogen in u 't beeld zanschouwen,
Van kinderliefde en vromen zin,
Van waar goddel en vast vertrouwen,
Van zielkoop en menschenmin.

Wij willen vroom als moeder werden;
Daa leven w' eens in 't heerdriek,
Voor eeuwig weft met haar vereenigd,
Te zamen aan d' eug'len Gods gelijk.

o Schoone kroon van grijze haren!
Als godsrechtstoei zich daaraan hecht,
En elk nog graag voor d' oude dagen,
Een kruis van liefde en eerdriek vlecht!

Wel hem die op zijn doomsdag,
Of bloemcupades op u staar,
o Dierste! geef ons uren zegen,
En kom dit feest nog menig jaar!

3.

VOOR GROOTMOEDER.

o Grootmoeder! ik eek, ik nader u mij,
 En wensch u van harte, dat God met u zij;
 Hij spare u nog lange, tot vreesde voor mij,
 En min u als ik u; o dan 'is eek Hij,
 In leven en sterren, u zeker nabij.

B.

NIEUWEJAARES-WENSCHEN.

1.

VOOR VADER EN MOEDER.

a

Zou ik, na het jaar begint,
 Niet verheugd u zegen wenschen?
 Ouders! die mij zoo bemint;
 Onder alle medemenschen,
 Is er niemand mij zoo na,
 Als mijn lieve ma en pa.

Dierb're ouders! smakt altijd
 's Heeren vaderlijke goedheid;
 'k Wensch dat ik door lust en vlijt,
 Door ghebecrom en soetheid,
 In uw beider ouderoog,
 Lief en deugdzaam wezen soog.

b.

Al ben ik klein, zoo wensch ik toch,
 Als goede kind'ren glegen,
 Papa, mama, in 't nieuwjaar,
 Veel heil, geluk en zegen.

c.

Het werk staat stil, 't is feest van daag
 Voor groot en klein, voor hoog en laag;
 En d' een brengt hier, en d' ander daar,
 Een zegenwensch in 't nieuwjaar.
 Ook binnen in mijn hart is 't feest;
 o 'k Ben zoo opgemind van goest,
 Wijl 't oog op bel mijn ouders staart,
 Mij meer dan alle schatten waard.
 o Dierbare ouders! 't ge u goed!
 De lieve God, die alles doet.

Zie op u beiden lieflijk neer,
 En zegen u dit jaar ook weer.
 Hij spoor u voor zijn teedere jeugd,
 Als leidster op het pad der deugd.

d.

o Alles goeds en iedre zegen
 Heb ik aan u te danken, want
 'k Heb alles wat ik heb verkregen.
 Ontvangen uit uw onderhand.

Toen ik nog zelfs geen woord kon spreken,
 Van alles even onbezust,
 Heb ik, o moeder! dagen, weken,
 Zoo dikwijls aan uw' borst gezet.

Wat vader zich al niet verheugde,
 Als hij mij drukt' aan 't vaderhart!
 Mijn vreugde was uw beider vreugde,
 Mijn smart uw beider diepe smart.

Verpeelden kan ik nooit uw zorgen.
 Dat kan alleen de lieve Heer:
 o Iedren avond, iedren moegen,
 Zie Hij genadig op u neer.

Mogt ik maar, door een deugtzam leven,
 Veel bloemen strooijen voor uw voet,
 En altoos uw veel vreugde geven;
 Dan wíerd u zeker veel vergoed.

e.

Een liefderijk echtbaar de hemel ons gaf,
 Om ons, huane kind'eren te leiden,
 En over ons, tot aan den rand van het graf,
 De zegemalde handen te spreiden.

't Verbat ons in 't uur van het sterren ook niet,
 't Gaat biddend voor ons uit ons midden,
 En schoon het bij 't sterren de wereld ontliedt,
 't Blijft heen daar nog voor ons bidden.

Het meeste genot en geluk smaakt hun hart,
 Zoo zij het met ons kunnen deelen;
 En hebben wij kleinen ooit droefheid of smart,
 Zij zoeken het spoedig te hoelen.

Zij houden niet op ons te leeren, te raan.
 En zooveel genoegen te schenken.
 Als sterren daarboven in 't hemelruim staan,
 Wie diezenden vriendelijk waaken.

Ach! onzer, wat waren wij slecht en ontaard, '

Wanneer wij vergalden hun leven!

Zij zijn hier onze eng'len, zoo lief en zoo waard,

Die dagelijks ons kinderen ontsreven.

o Vader! o moeder! lief ouderepaar!

Gij woot niet hoezeer wij u lieven;

Zoo een soms van d' uren tot droefheid u vaar,

't Zou zelv' hun 't meeste wel grieven.

3.

VOOR MOEDER.

Van mijn eerste levensmoegen,

Hebt gij moeder! overpoosd,

Vol van moederlijke zorgen,

Mij verpleegt, gevoed, gekoosd.

o Hoe vaak hebt gij mij treeder,

Aan uw borst gesust, gekust!

Zorpdet g' ledren dag niet weder,

Voor uw kindjes veeple en lust?

o Wat zot gij bij mijn wiegje,

Teer bezorgd voor 't minste leed,

Wakend, dat geen rugje of vliegje,

Aan mijn slaap wat hinder deed.

Leed uw kindje pijn of smarte,

Dan hebt gij den heelen nacht,

Met een diep bezogen lante,

Bij mijn wiegje doorgelugt.

Dank! o dank! ik zal u lieven,

Ook al ben ik eenmaal groot;

Ach! zoo ik u ooit ken grieven,

't Zou mij doeren tot mijn dood.

XII.

SLOTGEBED.

Gij, die met volgerallen
Op goede kindren ziet,
Vercht ons staandend bidden,
o Heertrader niet.

Ik wenschte lieve Heere!
Van U een regt goed hart:
Ach! de onbegryp en de zonde
Zijn toch de grootste smart.

Ik doe mijn lieven ouders
Nog dikwijls droefheid aan,
En zit zoo vaak te schrijven,
Hoe scattijds lewd gedaan.

Ik Mogt nu met regt wel schrijven,
Maar niet van stouthed, neen!
Ik Mogt van berouw wel schrijven;
Vergeef mijn overtreen.

Ik heb twee lieve duifjes,
Die zie ik beschastel vaak aan.
Zij zijn mij zoo geuzgen,
En liefdriek toegeluan.

Zij doen mij nooit iets weder,
Zijn sltoos stil en goed,
En roep ik: „Korn! kom bij mij!“
Den kernen zij raet spood.

Dat zijn maar domme dieren,
En doen toch wat men zegt;
Ik ben wel zemaal groeter,
En doe nog dikwijls slecht.

Ach! neem ik ben in lange
Niet, zoo ik wezen moet;
Doe mij, gelijk die duifjes,
Gehoorzamen zijn en zoet.

Werd ik door alle menschen
Met rogt nog meer bemind!
Maak mij, o Hemelvader!
Het allerbeste kind.



ALPHONSE

1840

1840